

Mick Herron

UTOLSÓ BEFUTÓK

Mick Herron

UTOLSÓ BEFUTÓK

Utolsó kör-sorozat 1.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Slow Horses

Copyright © Mick Herron 2010

First published in Great Britain in 2010 by Constable,
an imprint of Constable & Robinson.
The right of Mick Herron to be identified as the Author of the Work
has been asserted by him in accordance with
the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Hungarian translation © Abrudán Katalin

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
ABRUDÁN KATALIN

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 407 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1

Íme így esett, hogy River Cartwright lecsúszott a gyors pályáról, és az utolsó befutók közé került.

Kedd reggel, nyolc óra húsz volt, és a King's Cross zsúfolásig tele azokkal, akiket a VB mindig csak úgy emlegetett, hogy *a többiek*.

– Nem kombattánsok, River. Békeidőben persze teljesen tiszteletre méltó foglalkozás.

Majd mintegy utógondolatként hozzátette:

– Csakhogy 1914 szeptembere óta nincs béke.

Ahogy ezt a VB mondta, attól River fejében rendszerint római számokkal leírva jelent meg az évszám: MCMXIV.

Megállt, és úgy tett, mintha ránézne a karórájára. A manőver megkülönböztethetetlen volt attól a mozdulattól, mint amikor az ember valóban ránéz a karórájára. Az ingázók áradata úgy folyt körülötte, mint víz a szikla mellett, az emberek cöcögéssel és hangos fújtatással éreztették vele nyilvánvaló ingerültségüket. A legközelebbi kijáratnál lévő nagy, világos térben, ahová beáramlott a január reggeli gyenge fény, az 1914 óta rengeteget fejlődött bevetési osztag két tagja állt. A nem kombattánsok észre sem vették, hogy állig fel vannak fegyverkezve.

Ezek a végrehajtók – a nevük onnan ered, hogy ők aztán minden körülmények között, mindig elvégezték a feladatot – az utasításnak megfelelően, gondosan a háttérben maradtak.

Úgy húsz méterrel előtte haladt a küldetés célpontja.

– Kék ing alatt fehér póló – mormolta River alig hallhatóan. És most már egyéb részletekkel is kibővíthette a Póktól kapott roppant vázlatos leírást: fiatal férfi, közel-keleti származásra utaló arcvonások, a kék ing ujjá feltűrve, egészen új, még merev fekete farmer. Ki vesz új farmert egy effajta kiruccanásra? Ezt a kérdést River félretette. Majd később még elgondolkodik rajta.

A célpont jobb vállát láthatóan húzta a ferdén lógó kis hátizsák, mintha komoly súlya lenne. A füléhez vezető, és a Riveréhez hasonló, kanyargó zsinór talán egy iPod vezetéke lehetett.

– Célpont jól látható?

River bal kezével finoman a bal füléhez nyúlt, és halkán beleszólt valamibe, ami úgy nézett ki, mint egy mandzsettagomb.

– Célpont jól látható.

A pályaudvar csarnokát ellepte egy falka turista, épp bevenni készültek a kocsikat. River megkerülte őket, de közben le sem vette a szemét a célponttól, aki a mellékvágányok felé igyekezett. Onnan indultak a Cambridge-be meg a keleti országrész állomásaira tartó vonatok.

Ezek a járatok rendszerint nem voltak annyira zsúfoltak, mint az északi gyorsvonatok.

Akarata ellenére élénk képek jelentek meg előtte: fémroncsok kilométer hosszan elszórt darabjai a felszaggatott sínek mentén. A töltés bokrainak lángba borult ágai, a róluk itt-ott lógó húscafatok...

– Sose feledd – csengtek a fülébe a VB szavai –, időnként valóban bekövetkezik a legrosszabb!

Az elmúlt évek során pedig a legrosszabb egyre fokozódott.

A jegyellenőrző korlátnál két közlekedési rendész állt, a célpontra ügyet sem vetettek, Rivert viszont alaposan megnézték maguknak. *Nehogy elinduljatok!* – figyelmeztette őket gondolatban. *A közelemben se gyertek!* Az akciók sokszor épp az ilyen apró részleteken csúsznak el. Még csak az hiányzik, hogy valami hangosabb szóváltásra kerüljön sor! Bármire, ami megriaszthatja a célpontot.

Az ellenőrök újra beszélgetni kezdtek egymással.

River egy pillanatra megállt, és gondolatban rendezte a sorait.

Ez a mi fiatalemberünk, River Cartwright, átlagmagas, szőke hajú, sápatag fiú volt. Szürke szeme zárkózott természetet sejtetett, enyhén hegyes orra volt, a felső ajka fölött apró anyajegy ült. Amikor erősen gondolkodott, a homlokát úgy ráncolta, hogy szinte értetlenkedőnek tűnt. Ezen a napon kék farmert és sötét dzsekit viselt. De ha valaki megkérdezte volna, hogy mit gondol a saját megjelenéséről, akkor először is a haját említette volna. Mostanság ugyanis egy török borbélyhoz kezdett járni, ahol igencsak merészen forgatják az ollót, aztán pedig nyílt lánggal leperzselik a vendég fülét. Teszik ezt minden előzetes figyelmeztetés nélkül. River olyan alaposan megsikálva és leforrázva állt fel a székből, mintha egy jól megsúrolt küszöb lett volna. A fejbőre még mindig bizsergett a huzatban.

Szemét továbbra sem vette le a kiszemelt célponttól, aki immár úgy harmincöt méterre járt előtte – sőt konkrétan a hátizsákról le nem vett tekintettel –, River megint beleszólt a mandzsettagombjába:

– Kövessétek! De tartsatok egy kis távolságot!

Ha a legrosszabbnak a vonaton bekövetkezett robbanást tartjuk, akkor annál csak hajszállal jobb, ha a robbanás a peronon következik be. A nem is olyan régen zajlott események jól mutatják, hogy a munkába igyekvő emberek a legsebezhetőbbek. Nem azért, mert gyengébbek. Hanem azért, mert nagyon sokan zsúfolódnak össze aránylag kis térben.

A fiatalember nem nézelődött, egyszerűen bízott benne, hogy a fekete ruhás végrehajtók nincsenek messze mögötte.

Rivertől balra szendvicsárusok, kávézók sorakoztak, meg egy kis italmérés és egy fánkosstand is állt ott. Tőle jobbra hosszú szerelvény várakozott. A peronon végig utasok küszködték befelé a poggyászatot a kocsik ajtaján, míg a magasban a galambok zajosan röpködtek egyik szerkezetartó gerendáról a másikra. Egy hang-

szóróból közlemények szálltak, és River háta mögött, a csarnokban felgyűlt tömeg hullámozott, ahogy egyik-másik utas megindult.

A vasúti pályaudvarokon mindig megvan ez a feszült hangulat az elfojtott sietség energiájától. Maga a tömeg is kirobbanásra vár. Az emberek a szerteröppenő forgácsok. Csak még nem tudják.

A célpontja eltűnt egy utascsoport mögött.

River kissé balra húzódott, és újra meglátta.

Elhaladt egy kávézó mellett, és egy ott ülő pár felidézett benne egy emlékképet. Tegnap ilyenkor River Islingtonban volt. A minősítő vizsga során a gyakorlati feladatok közé tartozott, hogy kövessen egy közéleti figurát, és személyes anyagot állítson össze róla. Rivernek az árnyék-kultuszminiszter jutott, aki mintha csak erre várt volna, kapott két kisebb agyvérzést, és bekerült egy hertfordshire-i magánkórházba. Úgy tűnt, erre az esetre nem volt semmiféle protokoll, így hát River a saját szakállára választott újabb jelöltet, és két napon át folyamatosan követte Lady Dit anélkül, hogy az észrevette volna: iroda/konditerem/iroda/borbár/iroda/otthon/kávézó/iroda/konditerem... És ennek az itteni kávézónak az emblémája felébresztette benne az emléket. De a fejében felharsan a VB pattogó fenytése:

– Odafigyelj! Feladat van! Ugyanaz a hely. Jó gondolat?

Jó.

A célpont balra tartott.

– Harry Potter – mormolta River magában.

Átment a gyalogos-felüljáró alatt, és szintén balra fordult.

Gyors pillantást vetett a feje fölött az égre – szürke és nedves, mint egy mosogatórongy –, és River már be is ért a kiscsarnokba, ahol a kilencedik, tizedik és tizenegyedik vágányok húzódtak. Itt a külső falból kiállt egy fél poggyásztargonca. A kilenc és háromnegyedik vágányt jelölte, ahol a Roxfort Expressz dokkolt. River belépett a csarnokba. A célpont már a tizedik vágány mellett haladt.

Innentől minden felgyorsult.

Nem volt valami nagy a tolongás, a következő vonat majd csak tizenöt perc múlva indult. Az egyik padon egy férfi újságot olva-

sott. Nagyjából ennyi volt a peronon várakozók sora. River sie-
tősebbre fogta a lépteit, és csökkenni kezdett köztük a távolság.
Mögötte érzékelhetően megváltozott a háttérzaj minősége – a
mindent elárasztó fecsegés helyét konkrétabb mormolás vette
át –, és egyből tudta, hogy a végrehajtók magukra vonták az uta-
sok figyelmét.

De a célpont nem nézett hátra. Kitartóan haladt a szerelvény
mentén, mintha az lenne a terve, hogy a legtávolabbi kocsiba száll
fel, fehér pólóstul, kék ingestül, hátizsákostul, mindenestül.

River megint beleszólt a mandzsettagombba. Csak annyit mon-
dott:

– Elkapni! – Azzal futni kezdett. – Mindenki a földre!

A padon olvasgató férfi felállt, és az egyik fekete ruhás alak máris
a földre döntötte.

– A földre!

Föntről két másik férfi ugrott a célpont elé a szerelvény tetejéről.
A célpont megfordult, és azt látta, hogy River kitért karral, terelő
mozdulattal jön feléje, és tenyerét lefelé fordítva mutatja, hogy tér-
deljen a földre.

A végrehajtók parancsszavakat ordítottak:

– A zsákot!

– Dobja a földre a zsákot!

– Tegye a hátizsákját a földre! – mondta River. – És térdeljen le!

– De én semmit sem...

– Dobja el a zsákot!

A célpont erre ledobta a zsákját. Egy kéz felvette. Újabb kezek vég-
tagokat ragadtak meg, a célpontot széttárt karral-lábbal kiterítve,
arccal a földre nyomták, a hátizsákot átadták Rivernek. Ő meg óva-
tosan letelepedett az immár megüresedett padra, és kicipzárta.

A feje fölött a hangszóró gépiesen darált üzenete lassan szállni
kezdett a tetőszerkezet gerendái között. „Samms felügyelőt kérjük
a szolgálati irodába.”

Könyvek, egy A4-es füzet, tolltartó.

„Samms felügyelőt kérjük...”

Egy átlátszó műanyag szendvicsesdoboz, benne sajtos szendvics és alma.

„...a szolgálati...”

River felnézett. A szája megrándult. Nyugodt hangon kiadta a parancsot:

„...irodába.”

– Kutassátok át!

– Ne bántsanak! – A fiú hangja tompán szólt, mivel az arcát bele nyomták a csarnok padlójába, a fejének pisztolyt szegeztek.

Célpont, emlékeztette magát River. Nem *fiú*. Célpont.

„Samms felügyelőt kérjük...”

– Kutassátok át! – River újra a hátizsák felé fordult. A tolltartóban három golyóstollat és egy iratkapcsot talált.

„...a szolgálati...”

– Nincs nála semmi.

River a padra pottyantotta a tolltartót, a hátizsákot meg felfordította. Könyvek, jegyzetömb, egy elbújt ceruza, egy tízes csomag papír zsebkendő.

„...irodába.”

Mindezt a földre szórta. Jól megrázta a hátizsákot. A zsebekben semmi.

– Kutassátok át még egyszer!

– Nincs nála semmi.

„Samms felügyelőt kérjük...”

– Kapcsolja már ki valaki azt az átkozott hangszórót!

River ráébredt, hogy a hangjából árad a pánik, és gyorsan elhallgatott.

– Nincs nála semmi. Uram.

„...a szolgálati...”

Újra megrázta a zsákot, mintha valami patkány lenne, aztán hagyta, hogy a földre essen.

„...irodába.”

Az egyik végrehajtó halkán, de nyomatékos, sürgető hangon beszélni kezdett a gallérjához erősített mikrofonba.

River észrevette, hogy valaki őt bámulja a várakozó vonat ablakából. Az illetőről tudomást sem véve kocogni kezdett végig a peronon.

– Uram?

A kérdésben érezhető volt a gúny.

„Samms felügyelőt kérjük a szolgálati irodába.”

Kék ing, fehér póló – gondolta River.

Fehér ing, kék póló?

Gyorsított. Ahogy a jegyellenőrző korláthoz ért, eléje lépett egy ellenőr, de River megkerülte, elrikkantott egy érthetetlen parancsot, és teljes sebességgel visszavágtatott a főcsarnokba.

„Samms felügyelőt kérjük...” – és ezen a ponton a felvételről jatszott bejelentést, a személyzetnek szóló rejtjeles üzenetet, amely valójában biztonsági riadóztatás volt, kikapcsolták. Helyette valódi, emberi hang szólalt meg: „Biztonsági incidens következtében a pályaudvart kiürítjük. Kérjük, fáradjanak a legközelebbi kijáráthoz.”

Maximum három perce lehet, mielőtt megérkeznek a Kutyák.

River lába mintha önálló életre kelt volna, széleseben vitte előre a csarnok felé, addig, amíg még volt mozgástere. De körülötte az emberek már elkezdtek leszállni a vonatokról, a kocsik hangszórójából felharsanó bejelentés hatására, amely máris véget vetett a még el sem kezdődött utazásoknak, és a pániktól már csak egyetlen szívdobbanás választotta el őket. A tömegpánik különben is mindig ott húzódik a felszín alatt, főleg a vasúti pályaudvarokon és a reptereken. A brit tömeg flegma nyugalmaról sok szó esik, de valójában gyakran nem létezik.

River fülébe elektrosztatikus kisülés recssent.

Megszólalt a hangszóró: „Kérjük, őrizték meg a nyugalmaikat, és fáradjanak a legközelebbi kijáráthoz. A pályaudvar bezár.”

– River?

River beleüvöltött a mandzsettagomba:

- Pók! Te marha! Összekeverted a színeket!
- Mi a fene van? A tömeg minden létező kijáraton dől...
- Kék ing alatt fehér póló. Ezt mondtad.
- Nem! Azt mondtam, hogy kék póló...
- Bazmeg, Pók! – River kitépte a füléből a hallgatót.

Elérte a lépcsőt, amelyen keresztül a tömeg a föld alá áramlik. Az emberek most hullámokban jöttek felfelé. Elsősorban ingerültséget érzett, de ez egyéb felhangokkal is keveredett: félelemmel, elnyomott pánikkal. A legtöbben úgy képzeljük, hogy bizonyos dolgok csak másokkal történnek meg. Sokan úgy hisszük, hogy ilyen például a halál is. A hangszóró szavai éppen ezt a hitet nyirbálták meg.

„A pályaudvar bezár. Kérjük, őrizték meg a nyugalmat, és fáradszónak a legközelebbi kijáratához.”

A metró a város ütőere – gondolta River. – Nem holmi keletre tartó vágány. A metró!

Tudomást sem véve az emberek ellenséges magatartásáról, belevetette magát a kifelé tartó tömegbe.

– Engedjenek! – Ezzel nem sokat törődtek. – Biztonsági szolgálat. Utat kérek! – Ez már valamivel jobb volt. Utat ugyan nem nyitottak, de legalább nem tolták az ellenkező irányba.

Két perce van a Kuttyák érkezéséig. Még annyi sem.

A lépcső alján a folyosó kiszélesedett. River a sarok felé vágtázott, ahol még szélesebb tér várta, a fal mellett jegyárusító automaták sorakoztak. A jegyárusító fülkék ablakait bezárták, és lehúzták a rolókat, a nemrég még sorban állókat benyelte az ellenkező irányba tartó nép. A tömeg egyébként már megritkult. A mozgólépcsők leálltak, az ostobák távol tartására kordonokat húztak ki. Alant a peronok ürülni kezdtek.

River útját közlekedési rendész állta el.

– A pályaudvar kiürítés alatt áll. Nem hallotta azt az átkozott hangszórót?

– Titkosszolgálat! Üresek már a peronok?

– Titkosszolg...

- Üresek már a peronok?
- Most folyik az evakuálás.
- Biztos benne?
- Engem így tájéék...
- Van térfigyelő kamerájuk?
- Természete...
- Hol?

Az őket körülvevő zaj kezdett tompulni, a távozó utasok keltette visszhangok elúsztak a mennyezet alatt. Más hangok viszont közeledtek, gyors lépések zaja hallatszott a járólappal kirakott padlón. A Kuttyák! Rivernek alig maradt ideje, hogy helyrehozza a hibát.

– Gyerünk már!

A rendész csak pislogott, de felfogta, hogy Rivernek nagyon sürgős a dolog, ezt különben nehéz lett volna nem észrevenni, és a válla fölött egy TILOS A BELÉPÉS! felirattal ellátott ajtó felé bökött. River már el is tűnt mögötte, mielőtt a lépések gazdája felbukkant volna.

Az apró, ablaktalan szobát sült szalonna illata lengte be, és úgy nézett ki, mint valami kukkoló barlangja. Egy forgószékkal szemben számtalan tévéképernyő sorakozott. Szabályos időközönként vibráltak egyet, ahogy látószöveget váltottak ugyanazon a képen, az elhagyott metróperonon. Az egész olyan volt, mint valami unalmas sci-fi film.

A huzat elárulta, hogy a rendész is belépett.

– Melyik kamera melyik peront mutatja?

A rendész négyes csoportokra mutatott.

– Észak. Piccadilly. Victoria.

River végigfutotta őket. Két másodpercenként újabb vibrálás.

A talpa alatt finom rezonálást érzett.

– Ez meg mi?

A rendész csak bámult.

– *Mi?*

– Egy metrószerelvény.

– Közlekednek?

– A pályaudvart lezárták – magyarázta a rendész, mintha valami gyengeelméjűhöz beszélne. – De a vonalak attól még működnek.

– Mind?

– Igen. De a szerelvények nem fognak itt megállni.

Arra nem is lesz szükség.

– Melyik a következő?

– Hogyhogy m...

– A következő járat, az isten verje meg! Melyik vágányra érkezik?

– Victoria. Északi irány.

River már kinn is volt az ajtón.

Az alacsony fokokból álló lépcsősor tetején, a fővonalak felé vezető utat elzárva, alacsony, fekete hajú ember állt, és a fejhallgatója mikrofonjába beszélt. Amint megpillantotta Rivert, a hangszíne azonnal megváltozott.

– Itt van!

De River nem volt ott. Átugrott a korláton, és máris a legközelebbi mozgólépcső tetején termett, átszakította a biztonsági kordont, és a fokokat kettesével szedve, már döngetett is lefelé a megdermedt mozgólépcsőn.

A lépcső alján minden kísértetiesen kihalt volt. És megint megcsapta a sci-fis hangulat.

A metróvonatok a lezárt állomásokon lépésben hajtanak keresztül. River akkor ért az elhagyatott peronra, amikor a szerelvény hatalmas, lomha állat módjára bevonszolta magát az állomásra, és mintha minden szem rajta csüngött volna. És szem az volt bőven. River egyszerre érezte magán a bestia gyomrában csapdába esett összes ember szemét, miközben ő maga végignézett a peronon, és meglátott egy alakot, aki e pillanatban lépett be az egyik bejáraton keresztül, a peron túlsó végén.

Fehér ing! Kék póló!

River rohant.

Mögötte valaki más is rohanni kezdett, a nevét kiáltotta, de nem számított. River a szerelvényel versenyzett. Versenyzett, és nyeres-

ben volt, már egy vonalba került vele, elkezdte lelagyni, hallotta a lassú mozgással járó zajt, a csikorgó, mechanikus hangot, amely alatt ott húzódtott a belsejében egyre jobban elhatalmasodó rettenet. Hallotta, hogy a szerelvény ablakain dörömbölnek. Tudatosult benne, hogy a gép vezetője elszörnyedve nézi, és arra gondol, hogy minden bizonnyal a sínre akarja vetni magát. De River nem foglalkozhatott azzal, hogy mások mit gondolnak. Csak egyet tehetett, azt, amit tett is: rohant végig a peronon, amilyen gyorsan csak tudott.

Előtte – kék póló, fehér ing – valaki szintén azt az egy dolgot tette, amit tehetett.

Rivernek kiáltásra már nem maradt levegője. Még ahhoz is alig volt benne szusz, hogy mozogjon, de valahogy mégis sikerült...

Majdnem sikerült. Majdnem sikerült elég gyorsnak lennie.

Mögötte újra felharsant a neve. Mögötte gyorsulni kezdett a metrószerelvény.

Tudatában volt, hogy a vezetőfülke utoléri. Ekkor öt méterre járt a célponttól.

Mert a célpont ez az ember volt. A célpont mindig is ez az ember volt!

És a köztük lévő távolság gyors csökkenésének köszönhetően azt is látta, hogy mennyire fiatal gyerekről van szó. Mennyi lehetett? Tizennyolc? Tizenkilenc? Fekete haj. Barna bőr. És fehér ing alatt kék pólót viselt – *a kurva anyád, te rohadt Pók!* –, és a fiú most kigombolja az ingét, és felfed egy vaskos övet, tele...

A vonat ekkor ért egy vonalba a sráccal.

River kinyújtotta a karját, mintha azzal közelebb jutna a célhoz.

Mögötte a léptek lelassultak, majd elnémultak. Valaki elkáromkodta magát.

River majdnem elérte a célpontot, csak egy fél másodpercnnyire volt tőle.

De az, hogy sikerült ilyen közel kerülnie hozzá, semmit sem ért.

A célpont meghúzta az övéből lógó zsinórt.

És kész.